

kommer i gang i de psykiatriske sengeafsnit, og der bliver både indrettet nye enestuer og foretaget moderniseringer af de eksisterende.

Men det er også rigtigt, at vi har en forpligtelse – det føler regeringen også – til at komme videre end det, vi har opnået her, og det er jo baggrunden for, at sundhedsministeren så sent som i går havde et møde med Amtsrådsforeningens formand, og at man her besluttede i et samspil mellem Sundhedsministeriet og Amtsrådsforeningen at etablere en såkaldt »ambulanceudrykningstjeneste«, der nu skal tage ud i de enkelte amter og redegøre for deres planer for udbygningen og moderniseringen samt søge at identificere eventuelle barrierer for en øgning af tempoet i udbygningen.

Og det er vores målsætning, at gruppens redegørelse skal indgå i de politiske overvejelser om forbedringer på de psykiatriske afdelinger, også med hensyn til, hvad der går ud over det, der er aftalt med Amtsrådsforeningen så sent som i april indeværende år.

For at der også her skal være tale om et momentum med hensyn til at holde fast i den positive proces, vi har gang i i samspil med amtskommunerne og Amtsrådsforeningen, har vi bestemt, at gruppens arbejde skal være tilendebragt den 1. marts 1998, så det kan indgå i overvejelserne i forbindelse med de kommende økonomiforhandlinger med Amtsrådsforeningen.

Alle her ved jo, at hvis det ikke foregår i tætte forhandlinger mellem den siddende regering og Amtsrådsforeningen, kan Amtsrådsforeningen og dermed amterne læne sig tilbage og vente på, at der i Folketinget bliver vedtaget en materiel paragraf, der forpligter amterne, for så kan Amtsrådsforeningen blot komme og bede om pengene ved kasse 1 hos staten.

Og regeringen ønsker at holde fast i momentum og nå frem til at opfylde målsætningen om, at der skal være enestuer til alle, men det skal foregå i dette samspil mellem Amtsrådsforeningen og regeringen, og resultaterne er da også til at tage og føle på.

Da jeg hørte Venstres ordfører i denne sag, havde jeg lidt af et problem med hensyn til, om jeg skulle replicere på selve ordførertalen fra fru Else Winther Andersen eller på hendes replik, for som det også blev konstateret af hr. Peter Duetoft, var der en vis divergens mellem, hvad der blev sagt i ordførertalen og i replikken, men det kan være, at det var, fordi ordfø-

retalen er skrevet af en anden end den, der er den aktuelle ordfører for Venstre her i dag.

Men med hensyn til de økonomiske forhold i forbindelse med de kommende udbygningsplaner kan jeg sige, at når vi nu har udmøntet psykiatripuljen på de 400 mio. kr., så står der foran os, for at vi kan nå en kapacitet på enestuer til alle, en yderligere udgift på et sted mellem 2 og 2 1/4 mia. kr., og det er klart, at det er store tal, men når man bringer dem ind i en sammenhæng med andre udgiftsområder, er det jo overkommelige størrelser. Og jeg mener, at vi må have modet til – og jeg ved, at sundhedsministeren og den øvrige regering deler den opfattelse – også under de kommende forhandlinger at arbejde på at nå frem til at opfylde målsætningen. Det er i hvert fald den aktuelle regerings ønske.

Med hensyn til debatten i øvrigt skal jeg sige, at jeg er glad for, at der, som konstateret af samtlige ordførere, er enighed om, at vi nu må tage skridtet til at få et klagesystem, der er overskueligt, og som er imødekomende over for brugerne, over for de sindslidende og deres pårørende.

Det er klart, at vi i den debat har oplevet, at der er folk fra domstolssystemet, som mener, at her er der et skred i forhold til retssikkerheden, men det mener jeg ikke er tilfældet. Og jeg mener, at vi via patientklagenævnene får skabt en enkel og overskuelig klageadgang med hensyn til samtlige klager i første instans, både når det drejer sig om klager over tvangsindlæggelse og tvangstilbageholdelse, og når det drejer sig om tvangsmedicinering og tvangsbehandling i det hele taget.

Og så er der appeladgang til domstolene for de mest vidtgående indgreb, nemlig tvangsindlæggelsen og tvangstilbageholdelsen og rekurs til Patientklagenævnet, når det drejer sig om de øvrige områder, hvor der kan klages.

Med den hurtige klagebehandling, som der er lagt op til, idet der er indlagt frister i lovgivningen, skulle det også gerne give de enkelte patienter og deres pårørende en bedre retssikkerhed og oplevelsen af et smidigt og enkelt system.

Jeg er også glad for at konstatere i dag, at vi gennem den proces, vi har haft, er nået til en fælles forståelse her i Folketinget af, at det er nødvendigt at sikre, at for de patienter, der udskrives, og som stadig væk har brug for behandling og brug for, at der er nogle ansvarspersoner uden for ansvarsmyndighederne, der